

REBECCA ROSS

WILD
Rad áhítat
REVERENCE

Az igaz szerelem nagyobb hatalommal bír, mint bármelyik könyörtelen isten.

Az Alanti birodalom tűzfényes uradalmában született Matilda klánjának legifjabb istennője, aki szerény hírnöki mágiával bír. Ám azon a tájon, ahol az istenek gyakran végeznek egymással, és ahol a szövetségek egyik pillanatról a másikra bomlanak fel, Matilda kénytelen korán felnőni. Miközben szavakat és leveleket szállít a birodalmak közt, olyan titkokat tud, amiket még legkedvesebb szövetségesei elől is rejtegetni kényszerül, hogy életben maradhasson. És hogy még bonyolódjon helyzete... él egy halandó fiú, aki annak ellenére is róla álmodik, hogy az ébrenlét világában sohasem találkoztak.

Tíz évvel ezelőtt, életének legsötétebb éjszakáján, Vincent Beckett üzenetet írt Matildának – könyörögve kérte az istennőt, aki barátjává lett az álmaiban, hogy segítsen neki. Amikor nem érkezett válasz, Vincent továbblépett, és egy kérges szívű, isteneket nem tisztelő várúrrá vált, aki már rég elfeledte Matildát. De minden megváltozik, amikor az istennő egy levéllel bezuhan az ablakán. A sors úgy kívánta, hogy Matilda és Vincent az álmokon túl is egymásra találjanak. Matilda talán képes átírni az istenek véráztatta szokásait, de óriási áldozat árán. Valami olyannal kell majd szembenéznie, amitől a hatalma elvesztésénél is jobban fél...

© Rachel G. White

Rebecca Ross

a The New York Times és a Sunday Times bestsellerszerzője, aki kamaszoknak és felnőtteknek is szóló fantasyregényeket ír. A Letters of Enchantment az egyik leghíresebb sorozata. Amikor éppen nem alkot, akkor a kertjében vadvirágokat ültet és történetötleteket gyűjt. Jelenleg Északkelet-Georgiában lakik férjével és kutyájával.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.rebeccarossauthor.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Telis-tele van elképesztően gyönyörű leírásokkal, mesteri elbeszélői ritmussal és jól időzített, finom humorral. Ez a felnövéstörténetként kezdődő mű végül nagy téttel bíró hatalmi játszává alakul.”

Library Journal

„Az istenek világa – a kapcsolataik, a múltjuk és a hatalmi játékaik – magával ragadó! Közben Matilda útja az önismeret felé és kétségbeesettsége, hogy megóvja szeretteit, lebilincselő olvasmánnyá teszi a regényt.”

Booklist

„Ez a könyv pontosan nekem íródott – a hátborzongatóan gyönyörű szöveg, a szívbe markolóan nyers érzelmek, a mindig betaláló trope-ok, a fájdalom, és a levelek... olyan, mintha a szerző átfésülte volna az agyamat, hogy aztán megírja az álomregényemet. Semmi sem kelhet versenyre egy olyan mesterien megírt YA fantasyvel, ami egyetlen mozdulatával tépi ki a szívedet, aztán meg is gyógyítja azt, miközben a karakterek majd az idők végezetéig ott fognak élni a fejedben. Ha létezik olyan könyv, ami képes a lehető legjobb módon sebet ejteni rajtam, akkor az ez. Lelki szenvedés és a szerelem lázálma – a rabja vagyok. Azon regény tankönyvi mintapéldája, ami a legszebb formában teszi tönkre az embert.”

Goodreads

The logo for 'Dream válogatás' features the word 'Dream' in a large, white, serif font with a subtle glow effect. Below it, the word 'válogatás' is written in a smaller, white, sans-serif font. The entire logo is set against a dark blue background with a faint, sparkling pattern of white dots.

Dream
válogatás

REBECCA ROSS

WILD
Vad áhítat
REVERENCE

— részlet —

Dream
válogatás

ELSŐ FELVONÁS

**A
VÉG
TEREMTI
A
KEZDETET**

I.

Halál és az ő horoszkópja

MATILDA

Egykoron, réges-régen, úgy hittem, hogy a háború istene az apám, egyszerűen azért, mert ő volt az első, aki a születésem után a karjai közt tartott engem. A ruháját vörösre festette egy halandó csata, palástját a kardok és a csatacsillagok szalagosra tépték, a bőrének pedig – melyet átjárt a tavaszi nap melege – só- és édeskés füstillata volt. Azért érkezett anyámnak a föld sötét, néma mélyén megbúvó rejtekébe, hogy a tanácsát kérje egy összecsapással kapcsolatban, és végül szemtanúja lett a születésemnek.

Olyan hirtelen érkeztem, hogy esélye sem volt a borát felhajtva távozni, ahogy arra kedve lett volna, mivel szólította vissza a csatamező, és mivel el kívánt kerülni mindent, ami csak szüléssel kapcsolatos. Azt mondja, olyan ordítással érkeztem a világra, ami képes lett volna kettéhasítani a fák gyökerét és a gyülekező viharfellegeket, aminek hallatán a halandó királyok fejet hajtottak volna. A hangom visszhangja kétségkívül az Alanti járatok mindegyikét bejárta.

– Vedd őt a karodba! – parancsolta neki az anyám kifuldva, ám rózsás orcával.

Erre az isten így is tett, félszegen véráztatta melléhez szorítva engem. Az isten, akinek a szóbeszéd szerint szíve olyan kemény és hűvös volt, mint a kvarcit, a halál istennőjének egyetlen fia, az, aki százszámra, megbánás nélkül aratta a lelkeket.

– Hogy fogod őt nevezni? – kérdezte Bade, tenyerében tartva a fejemet. A keze elég nagy és erős volt ahhoz, hogy porrá zúzzon engem, és mégis úgy ölelt, mintha valami töré-

keny kis lény lettem volna. Egy szitakötőszárnyakból és pókse-lyemből és ábrándokból teremtett istengyermek.

Az anyám, aki éppen lábáról törölgette aranyszín véré-
t, mozdulatlanra dermedt. A levegőben zöldellő-fűszeres illat
terjengett, mint a frissen metszett zsálya és az a kökénybor,
amelyet kiloccsantott.

– Nem tudom.

– Az apja...?

– *Nem.* Titokban tartom őt előtte. Legalább pár évtizedig.
Hadd nőjön bele a leány a saját erejébe, mielőtt találkoznának.

– Bölcs döntés – felelte Bade, de aztán a még mindig az
anyám istenvérében fürdő alakomat szemlélve elmerengett. –
Azonban egy aprócska istennő nem nőhet fel név nélkül, ami
utat mutatna neki.

Csend telepedett rájuk, amit csakis a kandallóban táncoló
tűz pattogása tört meg. Ez az emlék nem a sajátom, azonban
már olyan sokszor mesélték, hogy olyan, mintha az lenne.

Az anyám oldalra döntötte a fejét, fekete haja úgy hullott
a vállára, mint vízesés az éj közepén, szemöldöke közt apró
ránc jelent meg. Hirtelen aggodalmasnak tetszett, bár Bade
képtelen lett volna megmondani, miért.

– A név éppen úgy formál egy istenséget, mint a csillagok
– mondta végül finom szálú, selymes hajamat cirógatva. Néma
voltam, ám közben morcosan pislogtam, szemügyre véve eme
új, homályos világot. – Talán meg kéne várnom, mit mond
a horoszkópja. Talán csak azután kéne elneveznem, hogy meg-
tudom, mi a hatalma.

– Én nem várnám azt meg, Zenia.

– Hogyhogy?

– Mi lesz, ha valami érdektelen hatalommal végzi? Lehet
akár az adók vagy a türelem vagy a béke, vagy valami hason-
lóan unalmas dolog istennője.

– Akkor te hogy neveznéd őt, ha a te leányod lenne?

– Matilda – felelte Bade habozás nélkül. Mintha annak el-
lenére, hogy halhatatlan életében nyoma sem volt gyermekek-
nek, már számtalanszor elmerengett volna azon, hogyan is ne-
vezze el egy csecsemőt.

– *Matilda?* – ismételte az anyám meglepetten. – Miért?

– Azt jelenti, *hatalmas harcos.*

– Hát persze hogy így neveznéd el a leányodat.

– Nem illik rá?

– Egy, a vérszomjadból származó gyermekekre? Dehogynem.

Bade megvillantott felé egy félmosolyt, ami meglágyította ronda, sebhelyekkel barázdált ábrázatát. A válla elernyedte, ahogy továbbra is a mellkasához szorított engem.

– Pontosan tudod, hogy esküt tettem: gyermektelen maradok, hacsak az a gyermek nem foganhat szerelemben. Meg aztán inkább kívánom, hogy féljenek tőlem, semmint hogy valaha is szeressenek.

– Ezzel mindnyájan így vagyunk – értett vele egyet az anyám. – De nem vetted még észre, öreg bajtársam? A háborútól a szeretet lángja csak még fényesebben, még dacosabban ragyog. Mintha az általad hátrahagyott vérengzésből bimbózna, a legváratlanabb helyekről bújva elő. A világ elpattant varrataiból. A sírokból és a kínból és a félelemből, amit életre hívsz.

– Nem vettem észre – mondta Bade, képtelenül arra, hogy véka alá rejtse érdes hangjában felcsendülő gorombaságát. Ekkor aztán hirtelen éhség tört rám, mire nyugtalanná váltam, és ismét sírva fakadtam. – Tessék, fogd!

Átadott az anyámnak, aki egy hosszú pillanatig csak tartott engem, miközben kendőzetlen szeretettel szemlélte.

– Matilda – mondta ismét, és a név mintha illett volna rám, bár ekkor még nem tudta, miféle csillagzat alatt is születtem, hogy miféle varázslat rejtőzött az ereimben, és hogy miféle helyet jelölt ki számomra a sors az isteni udvarokban.

Zenia megetetett, és amíg én magamba szívtam aranyszín tejét, ő tanácsokkal látta el a háború istenét annak közelgő csatájával kapcsolatban, mintha a születésem csak valami hétköznapi, kissé kellemetlen esemény lett volna.

Azonban az az igazság... egészen azóta nem született más istenség sem az Alantiak, sem az Égiek közé.

* * *

Zenia három napig a rejtekébe zárva tartott, ügyet sem vetve az ajtaján kopogatókra és a kőből készült szemöldökfán átszűrődő, érdeklődő hangokra. Az Alanti klán kíváncsi volt a születésemre, a névtelen varázserőmre, az ismeretlen horoszkópomra, és – legfőképpen – arra, hogy ki lehet az apám, mivel a föld alatti udvarok tudták, csakis ellenség lehetett. Egy a gögös, alattomos Égi istenek közül.

Végül anyám saját kívánsága győzedelmeskedett, mire előbújt termeiből, és égkek bársonyba csavarva végigvitt az alanti birodalom kacskaringós, ködfátyolos folyosóin, el egészen Orphiához, a halál istennőjéhez és klánunk istenanyjához. Talán furcsának tűnhet látogatóba vinni egy újszülöttet Halálhoz, de az az igazság, hogy az életet annak végéhez mértén mérjük – vagy, a halhatatlanok esetében, a vég hiányához mértén. Meg aztán Orphia volt az egyik legidősebb és legbölcsebb közöttünk, és emellett képes volt a horoszkópokban olvasni, márpedig az anyám immár idegesen várta, hogy megismerhesse az enyémet.

– Tedd le oda a gyermeket! – legyintett Orphia inas kezével. Ő nem merészt úgy a karjai közé venni engem, mint azt a háború istene tette, az anyám pedig hálás volt ezért, ahogy lefektetett egy báránybőrre a kandalló mellé, oda, ahol a kövek melegek voltak, és elárasztott engem a tűz fénye.

Azonban van pár dolog, amit érdemes tudni Orphia rejtekéről.

Ajtajára nehéz rálelni, otthonának a lépesméz celláit idéző, boltozatos plafonú termei pedig rémisztő szörnyetegekkal faragott márványoszlopokkal vannak tele. Van ott egy kandalló, amiben sohasem alszik ki a tűz. A magasban gerendák húzódnak, melyekről hosszú, sötét köpenyek lógnak alá. Van egy hatalmas szövőszéke, amelyek torkában végtelen szóttas feszül. A sziklaplafonon pedig egy repedés húzódik, amelyen keresztül mennyei fény vetül az asztalon álló jóstükrére. Ezen ovális, az éjszakai ég képét visszaverő obszidiánlapot kémelve képes szemmel tartani a csillagképeket, és kinyilatkoztatni a horoszkópokat.

Zenia, idegességét elárulva, a jóstükréhez lépett. Ám Orphia ekkor a tűzhöz szólította őt, ahol éppen egy csokornyí fehér virágot áztatott esővízzel teli rézedényben. A levegőben gőz táncolt, ahogy a folyadék a kandallókövön húlt. Illata alig volt, éppen csak egy kis halovány bors- és mézaromát árasztott.

Orphia kesernyelvfőzetet készített – addig forralta a mérgező, a halandók világából származó növényeket, amíg azoknak már csak az esszenciája maradt. Mindezt azért, hogy az anyám aztán megihassa azt.

– Tessék, Zenia! – mondta Orphia, ahogy töltött neki a főzetből egy apró pohárba. A folyadék víztiszta volt. – Mint tu-

dod, ahhoz, hogy olvashassak az utódod csillagjaiban, őszintén kell felelned.

Nincs az a méreg, ami képes lenne megölni egy istent, vagy akárcsak megbetegíteni minket – nem úgy a halandókat. Ettől függetlenül fejet hajtunk a hatalmas előtt. Ha megisszuk, akkor egészen addig kénytelenek vagyunk igazat, és csakis igazat szólni, amíg a szer az ereinkben csörgedezik. A hazugság megperzselné a nyelvünket, a hangunk pedig füstté válna tőle.

Zenia habozott, arca – bájos és fakó, mint egy téli hajnal – veritéktől csillogott. Megvoltak a maga féltve őrzött titkai, mégis elvette a poharat, és lehajtotta annak tartalmát, mire arca grimaszba rándult a nyelvét ellepő keserűségtől.

– Nem számít, milyen csillagkép alatt született, éberségre kell majd nevelned őt – mondta Orphia, ahogy az asztalhoz lépett, amin a jóstükre pihent. – Kezdjünk hát neki! Minden egyes kérdésre felelned kell, amit csak felteszek neked. Megértetted?

Zenia bólintott. Köpenyének szegélyét markolászó keze remegett.

– Mikor fogant a gyermek? – kérdezte Orphia, tekintetét a tükörrre szegezve, melynek felszínéről nem vetült vissza éles vonású, holdsápadt arcának képmása. Nem látszódott benne más, csakis fekete ködpermet és a felsejlő csillagok, mintha az istennő a napszálltával ébresztgette volna őket.

– Nyár volt – felelte Zenia. – Az első gyümölcsöket éppen csak leszüretelték. Az olíwabogyókat éppen csak kipréselték. A birkákat éppen csak megnyírták. Az eső éppen csak elállt, a folyók vize magasan tetőzött. A nap éppen csak lenyugodott, a hold pedig fogyatkozó sarlóként emelkedett az égre.

– Amit leírsz, az a halandó birodalom.

– Igen, a találkáinkra ott került sor.

– És ki az apa?

Az anyám az ajkába harapva elhallgatott.

– Azt nem mondhatom el, Orphia. Búcsúzásunkkor esküt tetetted velem, miszerint ha kiejtem a nevét, még ha ilyen mélyen is teszem azt, azon a helyen, amit sohasem ért napfény, és ahol ő sohasem járt, meg fogja hallani, majd pedig a nyomomra lel.

– Hogy ismét szerelemben egyesüljön veled, vagy hogy elhozza a halálotat?

Zenia hallgatott.

– Egykoron szeretett engem. Féltve őrzött titka voltam, a románcunk azonban véget ért, búcsúnk pedig nem volt gyengéd.

Orphia szeme, olyan kék és éles, mint a sziklából vésett zafir, csillogott, ahogy tovább szemlélte a tükört. A sötétségben egyre több csillag parázslott fel.

– Akkor hát azt áruld el nekem, hogy Égi-e!

– Az.

Azon utalások alapján, amelyeket az anyám tett rá – *nyár, eskük, a hold, az Alantiak ellensége* –, Orphia anélkül is kikövetkeztette, ki az apám, hogy annak neve felhangzott volna az árnyak közt.

– Gondolom, semmid sincs tőle, amivel...

– De van – felelte Zenia, ahogy köpenyének belső zsebéből elővett egy lángvörös hajtincset. – A saját kezemmel metszettem le a fejről, miközben aludt, az utolsó együttlétünk alkalmával.

Orphia ajka elégedett félmosolyra húzódott.

– Ez megteszi. – Elvette a hajtincset, majd a tükörbe ejtette, ahol nyoma veszett; fodrokat hagyott maga után a csillagpetytyes obszidiánon.

Bármennyire is furcsán hangzik, a haját kimondatlan hatalom övezi. Lemetszeni egy alvó isten egy tincset nagy horderejű tett – az anyám bármit követelhetett volna az apámtól cserébe azon hajszálakért, mert az apám szégyenben maradt volna, ha kiderül, hogy anyám ébren volt, miközben ő aludt. Hogy sebezhető volt a társaságában. Azonban ahelyett, hogy bármit is kért volna, Zenia a horoszkópomhoz használta a tincset. Hogy elkerülje azt a nevet, amit nem hajlandó kiejteni.

Ezután az anyám megbökte az ujját, és felajánlotta vérének cseppjét.

Majd az istennők néma és feszült várakozásba fogtak, egészen addig, amíg az éjszakai égbolt tükörképében fel nem ragyogott egy csillagkép, fényesebben, mint a többi.

– Hmm. – Orphia hosszú körmével megkocogtatta a tükör aranyozott szélét. Ujjainak minden egyes bütykénél apró csontokat formáló ezüstgyűrűk csillogtak.

– Mi az? – Az anyám előrehajolt, bár ő maga képtelen volt a jövőbe látni. – Mit látsz?

– Egy hat pontból álló csillagképet.

Zenia egy szót sem szólt, gondolatai azonban egyre csak kavarogtak, ahogy kiokoskodta, hol is lesz a helyem az isteni udvarokban.

– Akkor a Középpudvarhoz tartozik. És annak is a legalsó fokához.

– Ez elszomorít?

– Nem. Megkönnyebbültem. Hatalmának hiánya megóvjja majd őt.

– Reméljük, hogy így lesz – felelte Orphia szavait kissé elnyújtva, miközben kétségkívül azon merengett, hogy bár az anyám a Felsőudvarhoz tartozott, ez csakis annak volt köszönhető, hogy két másik istenséggel is végzett, hogy megszerezze azok csillagpontjait, így emelkedve felfelé a ranglétrán.

– És mi a helyzet a varázserejével? – tudakolta Zenia.

– Ti ketten egy hírnököt teremtettetek.

– Egy *hírnököt*?

– Csalódottnak hangzol.

– Én... *nem*, egyszerűen csak meglepődtem. – Az anyám elhallgatott, miközben minden bizonnyal a nyelvén érezte a mérreg perzselését, ahogy a szer készen állt kirángatni belőle az igazságot. A gondolatai azonban mindeközben adókon és türelmen és békén és minden egyéb, unalmas hatalmon jártak, amit kaphattam volna. A hírnöklét mintha elég közel lett volna ezekhez, mire az anyám a körmét kezdte piszkálni. – Mégis, mit tesz egy hírnök?

– A lányod hírvivő lesz, szavakat és híreket és kiáltványokat visz majd egyik birodalomból a másikba.

– Egyik birodalomból a másikba? – Zenia csalódottsága immár kristálytisztá volt. – Nem akarom, hogy Matilda a *birodalmak* közt járjon. Még csak azt sem, hogy a halandókéét meglátogassa. Itt a helye, alatt, velem és a klánunkkal. Itt nagyobb biztonságban lesz.

– A mozgás megóv, ha valóban Matilda épségét félted – vágott vissza Orphia. – És valójában *erre* gondolsz: nem akarod, hogy a lányod megismerje az *apja* fajtáját, azokat ott fenn a magasban.

– Még csak azt sem tudja, hogy gyermeket teremtettünk.

– De majd fogja, Zenia. Abban a pillanatban tudni fogja, hogy az övé, hogy meglátja a lányt, és akkor az irántad érzett haragja csak még hevesebben lángol majd.

– Mégis mikor látná őt? – Az anyám bosszúsan meglendítette bal kezét. A hüvelykujján viselt holdköves gyűrű megcsillant a tűz fényében, mintha csak igazolni kívánta volna őt. – Addig még sok év telik el, és – mint ahogy az a legtöbb istennel lenni szokott – az idő, a bor és a szeretők majd megfakítják az emlékeit. A lányomat úgy ismerik majd mint Matilda, az Alan-tiak közül, és...

– Nem tarthat igényt a klán nevére – sóhajtotta Orphia –, mint ahogy az Égi klánéra sem.

Zenia pislogott egyet, a nyakát pír lepte el.

– Nem, muszáj, hogy legyen klánneve. Hogy legyen otthona. Valami, amibe kapaszkodhat. Szövetségesei, akikben bízhat.

Orphia kezdte megelégedni a társaságát, és ismét a tükör felé pillantott. Képtelenség volt anélkül a halál istennőjére pillantani, hogy az ember ne vette volna észre szépségét – amiből a fia, Bade, semmit sem örökölt –, bája semelyik másik Alanti istenhez sem volt fogható. Halál maga volt a kardélen megcsillogó holdfény, az óceánban dagálykor dühöngő örvény. Mulszerű és vad és jéghideg, mint dér a vason.

Arckifejezése folyton változott, csak úgy áradt belőle az óvatosság. Csakis azt engedte látni magából, amit meg akart mutatni, ebben a pillanatban azonban szemöldöke egyszerűen összeszaladt a döbbenettől. A szeme, ami olyan sötétnek tetszett, mint az újhold, elkerekedett. Olyan erővel szorította a tükör peremét, hogy keze csontfehérré fakult, miközben lehajtotta a fejét, hogy jobban szemügyre vegye a csillagképeket, amelyek továbbra is ott izzottak a tintaszerű feketeségben.

– Orphia? – szólott az anyám félelemmel teli hangon, amit én is meghallottam, és nyöszörögni kezdtem, Zenia azonban észre sem vette. – Láttál még valami mást is?

A pillanat éppen olyan fűgén illant el, mint amilyen fűgén érkezett.

A halál istennője kihúzta magát, az arca kifejezéstelen volt, ujjai eleresztették a tükör szélét.

– Azt hittem, láttam valami oda nem illőt – mondta, majd a szövőszékéhez lépett. Ő így adta illedelmesen vendégei tudtára, hogy ideje lenne távozniuk. Abban a pillanatban, hogy

tekintete a színpompás szálakra vetül, azok csapdába ejtik a figyelmét. Attól függően, éppen milyen mintával és kihívással néz szembe, bosszúsága vagy öröme tovább fokozódik.

– Egy másik csillagképet? – kérdezte Zenia a reménytől lágyan. – Ami hatalmasabb, mint a hírnöké?

Orphia nem felelt.

Kezébe vette vetélőjét, ám ahelyett, hogy a kereszt- és láncfonalakat tanulmányozta volna, rám szegezte a tekintetét, ahogy továbbra is ott feküdtem a gyapjún a tűz mellett.

Elhallgattam, mivel még én is tudtam, nem jó ötlet kihívni magam ellen Halál haragját.

Azonban Orphia igazat szólt aznap.

Az volt a sorsom, hogy a mozgás váljon páncéltommá.

Nem voltam teljes egészében Alanti, mint ahogy tisztavérű Égi sem. *Mindkettő* voltam, márpedig erre korábban még sohasem akadt példa.

Egyedüli Matilda voltam.

Sehonnai és rokontalan Matilda.

Egy nap az istenek hírnökévé válok majd, bármennyire is bosszantotta ez az anyámat.

A halál istennője pedig kétségkívül látott valami nem oda illőt a csillagjaimban.

II.

Sóeskü

MATILDA

Gyorsan nőttem, ahogy egy istennőnek muszáj is, ha életben akar maradni.

Az anyám már jó korán megtanította, hogy akadnak istenségek, akik – annak ellenére, micsoda ritka csoda, hogy egy gyermek jár közöttük – képesek lennének végezni velem, hogy ellopják csillagképem hat pontját. Akik, bármennyire szerény hatalomnak is tűnik a hírnöklét első ránézésre, képesek lennének felemészteni és a magukévá tenni a varázserőmet, ezzel az örök ködbe küldve engem, megfosztva minden méltóságomtól és hatalmamtól.

Nincs semmi pusztítóbb egy isten számára, mint hogy elveszítse hatalmát és halhatatlanságát, hogy aztán neve szégyenteljes módon feledésbe merüljön.

Ezen állandó fenyegetés nyomán aztán az anyám legközelebbi szövetségesei lettek az én szövetségeseim is.

Bade, a háború istene.

Phelyra, a mulatság és a pénz istennője.

És Alva, az álmok és a rémálmok istennője.

Emlékszem, négyük milyen gyakran ült össze az anyám rejtekében lévő kőasztal körül, ahol aztán bort iszogatva beszélgettek és tanácskoztak és tervezgettek a tűz mellett. Tizenkét téllal a hátam mögött pohárnokként hallgattam őket, bár a nagyja annak, amiről csevegték, túl bonyolult és titkos volt ahhoz, hogy igazán megérthessem. Úgy incselkedtek velem és borzolták a hajamat, mint a kedveskedő rokonok. Miután megtöltöttem a kupájukat borral – az alkohol és a mérgező virágok voltak az egyedüli dolgok, amelyekre az istenségek a halandó

piacokról vágytak –, Alva felém kacsintva titkon mindig apró tekerceket csúsztatott a tenyerembe, aztán a szövetségük általában már meg is feledkezett róla, hogy én is jelen vagyok.

Mindössze egy hírnök voltam, egy selymes bőrű istengyermek.

Azonban hamar megtudtam, hogy Bade csata-fásult dilemmába keveredett, amiről sohasem szólt a szövetségeselek csapatának társaságában. Megvárta, hogy Phelyra és Alva távozzanak, majd hátramaradt, hogy négyszemközt kikérje az anyám tanácsát.

– *Púp* a hátamon az a nő – vallotta be, ahogy kezével kőrisbarna hajába túrt. Még sohasem hallottam őt ilyen mogorvának, ezért meghúztam magam, elterülve a közeli alkóvban helyet kapó ágyamon, kezemben Alva halandó álmokat tartalmazó tekercsével. Attól tartottam, ha megmoccanok, anyámnak eszébe jut majd, hogy ott vagyok, és elküld.

Mindennél jobban kíváncsi voltam rá, ki is ez a *púp*.

– Gondolom, megint túljárt a halandó király eszén – sóhajtott a anyám, ahogy ismét száraz nyári borral töltötte meg Bade kupáját. – Mondd csak, mi is a neve? Korábban még sohasem említetted.

– *Adria*. – Bade szinte köpte a nevet. – Úgy nevezik, hogy a Költőkirálynő. A semmiből érkezett, a halandó társadalom mocskából. De olyan ügyesen bánik a szavakkal, úgy írja át a mítoszainkat, az írástudatlanokat éppen úgy megérintve, mint a legköszívűbb urakat, hogy azok uralkodójukká nevezték ki őt, hogy megszabaduljanak a királytól. Úgy árasztják el imákkal és imádattal, mintha halhatatlan lenne. Sorra lopja tőlem a híveket, az erőm pedig egyre csak fogyatkozik emiatt. Ha nem sikerül tennem valamit az ügy érdekében, ez a háború hamarosan véget ér. A legutóbbi három ütközetben is győzelmeskedett. A király seregeiben napról napra nagyobb a zűrzavar és a káosz.

Lehajtotta borát – végigcsorgott a szakállán, cseppjei ék-kövek módjára hullottak skarlátvörös köpenyére. Az anyám hallgatott, miközben körmeivel dobolt az asztalon. Ez mindig annak a jele volt, hogy fondorlaton töri a fejét.

Mindössze egy párszor jártam a halandó birodalomban Zeniával, és csakis azért, hogy megtudjam, hol rejtőznek az alanti világra vezető ajtók, azon titkos küszöbök, amelyek ösz-

szekötötték a világunkat az emberekével, hogy egy nap majd kényem-kedvem szerint járkálhassak közöttük. Ám ez a Száműzött Király és Költőkirálynő közti háború már évek óta tombolt. Láttam nyomát a porig égetett erdőkben, amiken az anyámmal keresztülsétáltunk, a felperzselt búzamezőkön, a frissen ásott sírokon, az omladozó várakon és a levegőt folyton átjáró füstön.

A pusztítás mintha a látóhatár egyik végétől a másikig terjedt volna, sebhelyeket hagyva a tájon, én pedig eltűnődtem rajta, hogy Bade, akit apámként szerettem, mégis hogy lelhetett örömmre ilyen romok között.

– Inkább az a baj, hogy *költő* – jelentette ki Zenia –, semmint az, hogy királynő.

A halandó költők, bárdok és szerzők gyakran jelentettek problémát az istenségek számára. Ezen embereket Sors baglyai látogatták, bepillantást engedve nekik a legendáinkba, a mítoszainkba, az életünkbe. És milyen könnyedén átírhatta a történeteinket bárki, aki pennával és tintával bírt! Úgy alakítva azokat, hogy a lehető legjobban passzoljanak a hitéhez, nem számít, hogy amit pergamenre vet, az igaz, vagy sem.

– Akkor meg kell őt ölnöm – mondta Bade.

– Hogy mártírt kreálj? – vágott vissza az anyám.

– Így elnémítanám a pennáját, a halála pedig tovább legyezné a háború lángjait, még egy pár évig elnyújtva a harcokat.

– Igen, de akkor a megmaradt imák, melyeket egykor neked címeztek, *hozzá* szólnak majd. A halál oly módokon írja át a halandók szívét, amit nehéz megértenünk. Ezt neked aztán igazán tudnod kellene, miután az istenanya maga nevelt.

– Akkor mégis mit tehetnék? – Bade keresztbe tette vaskos karját a mellkasa előtt. A jobb fülében megvillant a halandó vér cseppjére emlékeztető rubint. – A király hamarosan megadja magát neki. És mivel a királynő halandó mérce szerint még ifjú, ezt hosszadalmas béke követi majd. Engem pedig kínozni fog az unalom, a szomorúság és a tétlenség.

– Márpedig ezt nem engedhetjük – mondta az anyám, és a szemöldöke közti ráncok elmélyültek.

– Te most gúnyolsz engem?

– Nem.

– Akkor hát mondd meg, Zenia! Mondd meg, mit *tegyek!* Éppen annyira vagy a tűz és a ravaszság, mint a tél, és szükségem van a tanácsodra.

A szemem sarkából figyeltem, ahogy az anyám felállt. Fekete ruhája csillámlott, ahogy mozgott – a holdkövekből szőtt háló hullócsillagok módjára ragyogott sötét, leeresztett haján. A kandallópárkányhoz lépett, és kezébe vette a gyertyák mögött rejtőző tórt.

– Hallottam pletykákat erről a Költőkirálynőről – kezdte. – A tanácsa tagjait arany diadémokkal ajándékozta meg, ezek a pántok pedig olyanok, mint a koronák. A hatalom és a tisztelet jelképei. Hangot és tekintélyt kölcsönöznek azoknak, akik viselik őket, akkor is, ha amúgy szerény származásúak.

– Igen, és mi van velük? – Bade türelmetlen volt. – Ennek mégis mi köze hozzám?

– Neked, barátom, ki kell érdemelned egy ilyen pántot.

– Az a nő *sohasem* adna belőlük egy istennek. Azok a koronák a tanácsa azon tagjainak járnak, akiket jónak és önzetlennak talál, akik hajlandók lennének az életüket adni az ügyéért. Én viszont nem vagyok sem jó, sem önzetlen. És az utolsó dolog, amire hajlandó lennék, hogy kileheljem a lelkemet egy halandó asszonyért, Zenia.

– Biztos vagy te ebben?

A közöttük feszülő csend sűrűvé, feszültté vált.

– Ettől függetlenül úgy hiszem, találkoznod kellene ezzel az Adriával – folytatta Zenia. – Egyedül, a tábori sátrában.

– Azt hittem, azt mondtad, *ne* öljem meg.

– Ne is. *Beszélned* kell velem szemtől szemben, és el kell őt csábítanod.

Bade döbbenete az arcára fagyott, mintha csak anyám életre hívta volna a télvarázsát, majd megérintette volna a vállát, jégbe zárva őt. De aztán az isten felkacagott – olyan hangos hahotába fogott, amit hallva egyszerűen úgy érezted, a saját mellkasodból is kacagás készül kitörni. Kénytelen voltam összeszorítani az ajkamat, de nem azért, hogy elfojtsam a jókedvemet, hanem hogy visszatartsam a kérdéseimet, a kíváncsiságomat, amiket ez a beszélgetés úgy hívott életre, ahogy a fény szólítja magához a molyrajt.

– Nem vágyom ágyba vinni őt – mondta végül Bade, miután kitörölte a könnyeket a szeméből. – Már éppen elég halandó asszonnyal volt dolgom. Olyanokkal, akik sokkalta kellemesebb küllemmel bírnak, mint ő.

– Ez most nem arról szól, hogy ágyba vidd őt – felelte az anyám egyre élesedő hangon. – Hanem arról, hogy megszerzed a szeretetét és a bizalmát, hogy meglágyítsd a szívét. Ha sikerrel jársz, meglesz hozzá a hatalmad és a befolyásod, hogy irányítsd. Viszályt szíthatsz majd a tanácsadói közt. Elterelheted a figyelmét. Darabokra törheted az udvarát, ami jelentősen elhúzza majd a háborút.

Bade-re komorság szállt. Én azonban immár tágra nyílt szemmel meredtem rájuk, miközben többé rejteni sem igyekeztem, hogy hallgatózok. Láttam, ahogy Bade toroka megmoccan, ahogy nyel egyet.

– Nézz rám, Zenia! – suttogta érdes hangon. – Ronda vagyok. Csupa sebhely. A kardokhoz értek, nem a szavakhoz. Ez a királynő meg költő. Esélyem sincs egyetlen éjszaka alatt kiérdemelni a szerelmét.

– Valóban több időbe fog telni, mint egyetlen éjszaka – felelte Zenia immár gyengédebben. – Eszesnek kell lenned.

– Az sohasem volt az erősségem.

– Akkor légy stratégikus! – Anyám felé nyújtotta a tört. – Az első pár alkalommal, amikor beszélsz velem, a segítségemre lehetek. Kölcsönadhatom neked a ravaszágomat, három napra. Annak birtokában majd tudod, mit mondj ennek a királynőnek. Ha ezen túl még több varázserőt kölcsönöznél tőlem, a harmadik nap naplementéje után vissza kell térned ide, hogy ismét megkapd a jelet.

Bade a felé kínált törért nyúlt. Korábban még sohasem láttam kölcsönadó bűbájt. A legtöbb istenség nem hajlandó olyesmire – olyan önző, gyanakvó egy társaság vagyunk. Kicsit jobban kihúztam magam az ágyamon ülve. Bade azonban nem moccan, csak nézte az acélon táncoló fényt.

– Mit kell fizetnem azért, hogy kölcsönvehessem? – kérdezte. – Gondolom, nagy árat kérsz, hogy ilyen bőkezűen bánj a varázserőddel.

Anyám tekintete ekkor találkozott az enyémmel.

Elpirultam és lesütöttem a szemem, az álomlistára néztem, amelyet fehéren izzó büntudatommal küzdve nekiálltam feltérképezni. Anyám nem tudta, hogy Alva kölcsönadta nekem a telerkerseket.

– Matilda? Gyere ide! – szólított Zenia pergő hangon.

A tekercset a takaró alá rejtve felálltam, miközben kiszáradt a szám. Mégis az asztalhoz léptem, és közben éreztem, ahogy a tűz fénye csiklandozva végigszalad a karomon. Melege az arcomat cirógatta. *Légy bátor!* gondoltam, miközben megküzdöttem a késztetéssel, hogy búnbánón összehúzzam magam.

Bade úgy fordította a székét, hogy felém nézzen, szemöldökét pedig felhúzta, amitől homloka mély ráncok térképévé vált. Úgy megbújtam a szoba végében, hogy meg is feledkezett a jelenlétemről. A szemében – ami a zöld egy olyan árnyalatában játszott, ami versenyre kelhetett volna az alanti világ legsötétebb mélyében növvő smaragdokkal – egyszerre kavarogtak az irányomba táplált gyengéd érzelmek és egy afféle habozás, ami fájtnak volna, ha nem tudom már amúgy is, hogy nem az apám.

– Zenia? – szölt Bade, tekintetét kettőnk közt járattva.

– Sóesküt fogsz tenni a lányomnak – mondta anyám. – Hűségese szövetségese leszel, és sohasem árulod el, akkor sem, ha te meg én ellenségekké válnánk. Ha veszélyben forog, ha segítségre van szüksége, te kiállsz mellette, akkor is, ha ezért az életeddel fizetsz. Meg fogod tanítani, hogyan harcoljon, és védje meg magát.

Bade hallgatott, az állkapcsa viszont megfeszült, mintha csikorgatta volna a fogát.

– Ez aztán nagy kérés – felelte végül egy hosszú pillanatot követően, ahogy perzselő tekintetét az anyámra szegezte.

– Az lenne?

Bade nagyot sóhajtott, majd felém fordult. A benne élő lángok egyszeriben elhalványodtak, ahogy felém nyújtotta egyik kezét. Habozva megfogtam. Nem értettem, miért van gombóc a torkomban, sem azt, hogy miért csípi könnyek a szemem. De mintha valami zúzódás terjengett volna bennem, minden egyes lélegzettel lilára festve a bordáimat.

Vágytam egy apára, hiába éltem olyan birodalomban, ahol az apák gyakran megölték lányaikat, a lányok pedig apáikat, mindezt azért, hogy elragadják egymás hatalmát. De azt kívántam, hogy – hiába háborút szomjazó lelke – bárcsak Bade lett volna az én apám. Azt kívántam, bárcsak ne habozott volna, amikor az anyám megnevezte az árat, amit kért.

Azt akartam, hogy valaki a sajátjának valljon.

– Az az igazság, Matilda – kezdte Bade –, hogy ezt az esküt nehezemre esik majd betartani. Fialat vagy; még nem tudjuk,

kivé válsz majd. Mi lesz, ha felnővén meggyűlölsz? Vajon akkor is úgy kívánod majd, hogy a szövetségesed legyek? Mi lesz, ha olyan istennővé válsz, aki békére vágjuk, és azért küzd? Akkor mégis hogy lehetnék jó szövetséges számodra, hmm?

– Megértem – mondtam, bár a hangom tompán szólt. Úgy éreztem, mintha egy, a számba tömött rongyon át beszélnek. – Sosem kívánnám, hogy nehéz esküt tegyél.

Ez egy másik olyan dolog volt, amit anyám az Alanti ajtók holléte mellett tanított nekem. Az eskük köteleznek. Csakis akkor szabadott felajánlanom vagy elfogadnom egyet, ha biztos voltam benne, hogy nem csapda. A házastársi eskük gyakran estek áldozatul efféle veszélynek.

Bade megszorította a kezem – részben vigaszként, részben bocsánatkérésként, ahogy ismét anyámra pillantott.

– Túlágosan látgy ő ehhez – mondta.

– Hát akkor tedd vassá! – Türelmetlensége nyomán Zenia szavai metszők voltak. – Nem adatik neki olyan hosszú, békés gyermekkor, mint a legtöbbünknek. Kénytelen lesz gyorsan felnőni.

Bade ismét felém fordította a figyelmét.

– Ez az, amit kívánsz?

Bólintottam, bár még nem voltam biztos benne, mit is kívánok, és hogy ez a megpróbáltatás mit jelent majd. Ekkor azonban az járt a fejemben: *Ha erős leszek, többé nem fogok félelemben élni, attól rettegeve, hogy meggyilkolnak, hogy ellopják a varázserőmet. Képes leszek rettenthetetlenül utazni a birodalmak közt. Meglátogathatom az Égiek csarnokait, ahol az apám él.*

Ezt sohasem ismertem volna be az anyámnak, de két dologgal kapcsolatban igaza volt: szükségem volt egy saját szövetségesre, és nem engedhettem meg magamnak, hogy látgy legyek.

– Hát legyen – szólt Bade, beadva a derekát. Eleresztette a kezem. – Hozz nekem pergament, tintát és pennát!

Szaporán tettem, amit kért, az ágyam fölötti falba vésett polcokhoz sietve. Mire az asztalhoz vittem az írószerszámokat, az anyám már szabaddá is tette azt. Mindent lepakoltam Bade elé, és kíváncsian vártam, mi jön most.

– Kétszer fogom leírni az eskümet – magyarázta, ahogy belemártotta a pennát a tintába. – Felmondom, aztán az egyik példányt megeszem én, a másikat pedig te.

– Mint egy imát? – kérdeztem.

– Igen, csakhogy ez nem lesz sem olyan édes, sem olyan keserű. El sem *hinnéd*, milyen borzalmas az íze némelyik imának.

– Akkor ennek az eskünek milyen íze lesz?

Bade, aki eddigre nekikezdett az írásnak, erre mozdulatlaná dermedt.

– Várd ki, majd meglátod!

Így is tettem, figyelve, ahogy rávetette esküjét a pergamentarabokra. A kézírása szinte olvashatatlan volt, mindenütt tintapacák pettyezték, amelyek miatt újra és újra elkáromkodta magát, azonban ha hunyorítottam, ki tudtam venni a szavakat.

– Tessék, ez itt a tiéd! – morogta.

A szélénél fogva kezembe vettem a pergament.

A halandók, akik az Alantiakat imádták, leírták imáikat, majd a földre temették azokat. E tintával vetett imák aztán megtalálták az utat hozzánk a mélyben, mintha csak egy fa göcsörtös gyökereit követték volna a sötétben. Az összehajtogatott pergamenek ezután bimbók módjára előbukkantak rejtekeink réseiből, csarnokaink repedéseiből vagy a folyosóink plafonján futó indák mellől. Korábban már láttam az anyámat imát enni – olyan istenség volt, aki úgy vonzotta a híveket, mint egy tál méz a legyeket –; a neki szánt imák a kandalló melletti repedésen át érkeztek. Most is várakozott ott kettő, amiket Zenia nem sietett felfalni és megválaszolni.

– Ahogy felolvasom az esküt, neked is követned kell annak a szövegét a saját cetliden – magyarázta Bade. – Azért, hogy biztos ne más olvassak fel, tőrbe csalva téged. Hogy biztos teljes egészében elmondjam az esküt.

Mivel megszólalni nem tudtam, csak bólintottam.

– „Én, Bade az Alantiak közül, a háború istene, sóesküt teszek Matildának, az istenek hírnökének. Hűséges szövetségese leszek, és sohasem árulom el őt. Valahányszor veszély fenyegeti vagy szükség kínozza, segítségére leszek. Megtanítom, hogyan harcoljon és védje meg magát, egészen addig, amíg olyanná nem válik, mint a vas. Ha megszegem eme esküt, az feljogosítja Matildát arra, hogy véget vessen halhatatlanságomnak, a nevemre pedig boruljon a szégyen fátyla.”

Szóról szóra olvasta fel az esküt.

Amikor megette a pergamentarabkáját, én is így tettem az enyémmel, és az eskünek olyan íze volt, mint a tengeri sónak.

Mint egy könnyektől nehéz éjszakának. Mint a könnyörtelen déli nap által fakasztott veritékcseppeknek.

Az orromat ráncoltam, ahogy a pergamen elolvadt a nyelvemen. Leszámítva azt, hogy finoman kirázott a hideg, egy cseppet sem éreztem magam másképp, mint az eskü előtt. Hajam egy engedetlen tincset a fülem mögé tűrtem, miközben orcám belepirult a csalódottságba.

Bade minden bizonnyal leolvasta az arcomról, mi jár a fejemben, mivel fanyarul felhorkantott.

– Figyelmeztettelek, hogy nem lesz édes – mondta.

Az esküt lenyeltük, anyám pedig végre elégedett volt.

Csontmarkolatánál fogva megragadta a törét; figyeltem, ahogy felhasította a tenyerét. A sebből istenvér bugyogott elő, ami olyan sűrű és ragyogó volt, mint az olvadt arany. Mindenféle sietség nélkül belemártotta ujját a vérbe, majd megvárta, ahogy Bade felé nyújtsa a saját kezét.

Kilenc pontot rajzolt az isten széles tenyerébe, majd vonalakkal kötötte össze azokat. A ravaszság csillagképe volt, azé a mágiáé, melyet egy olyan istentársának meggyilkolásával lopott el, akinek nevét többé már nem is említették, akinek halhatatlanságát gyertyaláng módjára oltotta ki.

Amíg a vér száradt, Bade meredten nézte a tenyerébe rajzolt csillagképet, majd behajlította ujjait, elrejtve az arany csillogását, ahogy fejet hajtott anyám előtt.

– A jel három napig tart majd – mondta Zenia. A tenyerén húzódó seb már kezdett is összeforrni – tudtam, hogy halovány heget sem hagy majd maga után –, mire anyám letette a törét a tűz forró zsarátnokai mellé. – De ne engedd, hogy a Költőkirálynő meglássa a tenyereden, különben tudni fogja, hogy bűbájt használtsz ellene.

A kölcsönadó bűbáj teljes volt.

Bade felállt, hogy távozzon, de aztán a küszöbnél megállt, ahogy még intézzen hozzám pár szót.

– Három nap, Matilda – mondta. – Aztán visszatérek. Állj készen a kikézésre!

– Úgy lesz – feleltem, miközben a szívverésem felgyorsult. Álltam elébe a kihívásnak. Megvártam, hogy az ajtó becsukódjon Bade mögött, majd Zeniához fordultam. – Miért hívják ezt sóeskünek?

Anyám nem válaszolt rögtön, csak némán élesztgette a tüzet varázserejével. A terem sarkaiba rézszerű fény szökött, a pókok lekacsintottak ránk a magasban kifeszített, leheletfinom hálókiből. Az egyik ilyen hálóban csapdába esett egy molylepke, ami szárnyaival vadul rángatva igyekezett megszökni végzete elől.

– Azért nevezik így – mondta anyám –, mert erőfeszítést és gyakran nagy áldozatot követel.

* * *

Aznap éjjel, amikor anyám elment az udvarba, én összegömbölyödtem a tűz mellett, és befejeztem annak a tekercsnek az olvasását, amit Alva csempészett korábban a kezembe.

A számtalan, halandó álmokat tartalmazó gyűjteményének egyike volt; benne megtalálható minden, amit csak el tudtam képzelni. Nevetséges, vicces, békés, rémisztő álmok. Mivel Alva arra használta a hatalmát, hogy álmukban meglátogassa a halandókat, és végignézze, ami olyankor kibontakozott elméjükben. Később aztán különös részletességgel lejegyezte mindazon álmokat, amiket látott.

Ez a mi a kis titkunk, gondoltam ragyogva. Még az anyám sem nyert bepillantást ezekbe az álmokba, és ekkoriban kezdtem a *saját* szövetségesemként tekinteni Alvára, úgy is, hogy nem kötött minket sóeskü.

Ezen a kifejezett tekercsen megannyi álom és rémálom sorakozott, azonban akadt köztük egy, amit újra és újra elolvastam, ahogy a kandalló lángjai haldokolni kezdtek.

Volt egy fiú, a haja fekete, mint a holló szárnya, a szeme szürke, mint a téli tenger. Korához képest magas és inas. Arca csupa éles vonás, beesett orca és lágyszívű bánat, mintha éhes és ideges lenne, azonban a nehézségek ellenére is egyre csak nőne, mint a mézskő repedésein át az ég felé törő gyom. A furcsa, kör alakú szobájában lévő bőrkötéses könyveken és azon a napfényen élt, amiből olyan bőven kijutott a halandó világnak.

A falak hirtelen füstté lettek körülötte, aztán a következő pillanatban már az udvaron állt, bár az álom szélei elmosódtak.

– Várjatok! – kiáltotta két lóháton ülő férfi után futva. – Finnian? Marcher, *várjatok*, hadd menjek veletek! Én is harcolni akarok a Költőkirálynőért!

Azonban amikor a derekánál pihenő kard markolata után kapott, annak hüvelyét üresen találta. Amikor lepillantott, látta, hogy a lába csupasz, és vérzik. A ruhái alig voltak többek rongyoknál, borzongott a hidegtől – olyan védtelen volt.

Az egyik lóháton ülő férfi – fiatal volt, széles vállú és őz-barna hajú, a szeme, mint a patinás arany – kacagva hátrapillantott.

– Túl kicsi vagy még, Vincent. Várj meg itt! Hamarosan visszatérünk.

Vincent nem várt.

Addig üldözte a lovakat, amíg bokáig nem gázolt egy folyóba. A víz hidege megdöbentette. Az áramlatok nyughatatlan kezek módjára tépték, térdre rántották őt, felmásztak a torkáig.

– Ne hagyjatok magamra! – ordította, de a hangja a semmibe veszett.

A száját víz töltötte meg, elárasztva a tüdejét.

Fulladozott. Ismét megpróbált ordítani, de Finnian és Marcher nem nézett vissza többé, nem látták őt küzdeni, Vincent pedig úgy süllyedt, mint egy malomkő...

Alva feljegyzése itt ért véget.

A fiú minden bizonnyal felébredt rémálmából.

Vincent, gondoltam, elmémben ízlelgetve a nevét.

Félretettem a tekercset, de az álom nyomán jeges hideg járt át. Nem tudom, erről Vincent afeletti kétségbeesettsége tehetett-e, hogy hátrahagyták, vagy a Költőkirálynő említése, vagy az, hogy átéltem, milyen lehet a fulladás.

Azonban egyre csak Bade meg a tenyerére arannyal festett kilenc pont járt a fejemben. A szememet lehunyva ujjammal felrajzoltam a ravaszág csillagképét a saját kezemre – a csillagok finom mintázatát, amely egy, az íjász fegyverére feszített nyílveesztő ábrázolt. Felidéztem a sóesküt, amit Bade tett nekem, és azt, hogy olyan íze volt, mint a könnyeknek. Felidéztem a Költőkirálynőt, aki elé Bade járult, hogy megvezesse és elcsábítsa őt, mire eltűnődtem rajta, milyen érzés lehet, ha van egy púp a hátamon.

– Vincent – suttogtam a tűznek.

III.

Törésvonal kételyek

MATILDA

A varázserőm, amit egyre csak vártam, hogy fellobbanjon bennem, továbbra is szunnyadt. Úgy lapított, mint egy csontváz, a bőröm alatt rejtőzött, miközben a csontvelőm kihasználatlan hatalommal volt teli. Azonban a rám vetett hírnök csillagjaimnak továbbra sem voltam képes parancsolni. Kész rejtély volt, és csalfasága hamarosan aggasztani kezdett.

A Középpudvarhoz tartozó istennőként – aki ráadásul annak is legalsó fokán foglalt helyet – tisztában voltam vele, hogy sohasem bírok majd olyan hatalommal, mint az anyám, vagy mint Bade, vagy Phelyra, vagy Alva, akik mind a Felsőudvar tagjai voltak. Vagy a születési csillagzatuk volt aprólékos és pontokkal teli, vagy gyilkosság révén tettek szert nagyobb hatalomra és presztízszre, márpedig bennem egy csepp vágy sem élt arra, hogy lopjak.

Arról azonban meg voltam győződve, hogy a kiképzés, amit Bade a sóesküvel ígért nekem, a felszínre csalogatja majd a varázserőmet.

Ezzel kapcsolatban éppen annyira volt igazam, mint amennyire tévedtem.

* * *

Bade távollétének három napja, bár éveknek tetszett, csak tovaszállt.

Zenia kikészített nekem egy gyapjútunikát, mellé egy pár szandált, aminek bőrpántjai egymást keresztezve egészen a térdemig értek, és egy fagyott pókhálóból készült övet. A fülcimpámat három apró holdkövel lyukasztotta át, a röpkén fel-

izzó fájdalomtól pedig úgy éreztem, mintha megrepesztettem volna gyermekkorom héját, készen arra, hogy hátrahagyjam azt. Az anyám fúrge ujjakkal befonta vörösesbarna hajamat, míg nem kötélvastag copfként hullott alá a hátamra.

– Szerinted Bade-nek sikerült diadémot szereznie a Költőkirálynőtől? – kérdeztem.

– Gondolom, hamarosan megtudjuk – felelte Zenia, de nem hangzott reménytelinek.

Erkeztekor mosollyal köszöntöttem Bade-et.

Ő csak állt ott a küszöbön, miközben arcát olyan haragos kifejezés rántotta grimaszba, mintha rothadás bűze kínozta volna. Homlokán nem csillant aranypánt. A szívem összeszorult – egészen addig azt hittem, továbbra is kételyei vannak az-
zal kapcsolatban, hogy eddzen engem, amíg az anyámra nem nézett.

– Majd később beszélünk – mondta neki szinte morogva, aztán felém fordulva, lágyabban így folytatta: – Jöjj, Matilda!

Követtem őt a járatokban kavargó ködön át. Mi így mérjük az időt ideleln, mivel Orphia jóstükrén kívül nincsen rá más módunk, hogy lássuk az eget. Amikor a folyosók köde alacsonyán jár, éppen csak belekapva a bokánkba, tudjuk, a halandók világában éppen éjszaka van. A hajnal közeledtével aztán a köd emelkedni kezd, egészen addig, amíg délben el nem éri legmagasabb szintjét, amikor is vállunkat nyaldossa, hűvösen, mint a pára. Ez az oka annak, hogy a legtöbb Alanti éjszakai életet él, hogy a halandók éjjele alatt jár az udvarba, és tart multságokat, és végzi feladatait, mivel a köd ilyenkor jár alacsonyán. Pihenni pedig akkor pihenünk, amikor magasra hág.

Hálás voltam érte, hogy a köd jelen pillanatban csupán a bokámig ért, különben nyomát veszítettem volna Bade-nek, ahogy az isten végigvezetett a járatok egy olyan útvesztőjén, ahová korábban még sohasem merészkedtem, le fáklyákkal megvilágított, kanyargó lépcsősorokon és át ékkövekkel fedett boltívek alatt. A levegő előbb metszően hideggé, majd kellemesen meleggé vált, ahogy követtük a távoli, fémes dobbanásokat.

Mire megálltunk, lihegtem, bár érdeklődve konstatáltam, hogy egy kovácsműhelyhez érkeztünk.

– Hagyj magunkra minket, Hem! – parancsolta Bade a fúj-
tatót működtető halandónak.

A sápatag és ezüsthajú Hem, aki közel olyan magas volt, mint egy isten, félbehagyta a munkát, meghajolt, majd egy oldalsó ajtón át távozott. Meglepetten pislogva figyeltem őt. Számos halandót láttam a csarnokban, amikor a három udvar összeült. Jelenlétük nem volt szokatlan az alanti birodalomban. Ők szolgálták fel a borunkat és az ételünket. Néha velünk táncoltak, csatlakoztak a mulatságainkhoz, és szórakoztattak minket, de még soha egyiküket sem láttam zárt ajtók mögött dolgozni.

Ez megdöbbentő emlékeztetőként szolgált számomra arra, hogy ha idelenn, a mi birodalmunkban jártak, az emberek kénytelenek voltak fejet hajtani előttünk. Némelyikük önként döntött úgy, hogy halála után az idők végezetéig udvarainkban marad, lemondva arról, hogy lelke kockázatot vállalva szembenézzen a túlvilág ködének ítéletével. Mások azonban nagyon is életben voltak, amikor a halandók birodalmát hátrahagyva csatlakoztak a miénkhez, és esküvel fogadták, hogy szolgálni fognak minket – olyan esküvel, ami örökké tart, hacsak mi úgy nem döntünk, hogy megtörjük.

– Van egy vazallusod? – kérdeztem, a szavak vádként buktak elő belőlem.

Igencsak bátor tett volt részemről ilyen kérdést feltenni a háború istenének, akinek láthatóan éppen három istenpróbáló napban volt része fenn, a halandók birodalmában.

Bade megtorpant. Éppen egy fegyverekkel teli falhoz tartott, amin vaskampókra akasztott kardok, buzogányok, fejszék, dárdák és török díszeltek. Az egyik kard a többinél is jobban megragadta a figyelmemet: aranyló markolatán egy rubint virított, hosszú pengéje pedig csillogó obszidiánból készült. Gyönyörű volt.

Bade morcos képpel elem állt, a tekintetünk találkozott. A kohó lángjai bronzsínűre festették sápadt arcát, minden egyes barázdált hegét megvilágítva.

– Ez halandó kérdés, Matilda. Méghozzá olyan, amire nem számítottam volna tőled.

Összefontam az ujjaimat a hátam mögött, miközben keblemben felháborodás ébredezett.

– Miért?

– *Mit* miért?

– Miért van vazallusod?

– Mert akartam egyet. Tessék. Ez a válasz megfelel?

– Életben van?

– Árnyak tűnt neked?

– Nem. – Egy pillanatra elhallgattam, mivel tudtam, hogy a halott halandókat az alanti birodalomban lágy, áttetsző ragyogás veszi körbe. Ám még tanultam, hogyan ítéljem meg az efféle dolgokat csakis az alapján, amit a szemem lát. Meg aztán volt még más kérdésem is. – Hem milyen szolgálatot végez neked?

– Fegyverkovács. Ez itt mind... – Bade ismét a fegyverekkel teli falra mutatott – ...az ő alkotása. Senki sincs, aki az övéhez fogható tehetséggel és tudással bírna. Még isten sem. Így hát, amikor elvarázsolt fegyverekre vágyom, őt utasítom, hogy készítse el nekem.

A tekintetem végigsiklott az acél és vas rengetegén, azonban egészen addig képtelen voltam meglátni a bennük rejtőző értéket, amíg ismét az obszidiánkardra nem pillantottam.

– Elhagyja valaha is az alanti birodalmat? Van családja, akik...

– Nincsen rokona, és igen, néha a halandó birodalomba merészkedik velem – vágott a szavamba Bade. – Önként jött a mélybe, és örömmel él itt. De még ha úgy is kellett volna rákényszerítenem, hogy szolgáljon engem, istenként az is jogomban állt volna.

A gondolatok fürge kis halak módjára kavarogtak bennem. A szemöldököm közt apró ránc jelent meg, és már éppen nyitottam volna a szám, hogy feltegyek egy újabb kérdést, amikor Bade felemelte a kezét, belém fojtva a szót.

– Halandó elmével gondolkodsz – rázta a fejét rosszallón. – Ez meg mégis honnan jön? Biztos nem az anyádtól.

Halandó elmével? Alsó ajkamat a fogam közé szívtam, mivel meglepődtem, amikor lelki szemeim előtt megjelent egy túlon túl sovány, hollófekete hajú fiú. Amikor eszembe jutott, mennyire fázott, mennyire éhes és kétségbeesett volt, ahogy annak a két férfinak a nyomába eredt, akik, gondolom, a fivérei lehettek.

Amikor eszembe jutott a rémület mellkasába mélyedő karma, ahogy fulladozott.

Vincent.

Azt hiszem, Alva halandó álmai, melyeket élveztem olvasni, és nem akartam feladni, tehettek róla, hogy így gondolkodtam.

– Csak kíváncsi voltam – feleltem, mintha semmiség lett volna az egész. – Az anyámnak nincsenek vazallusai.

– Nos, meg kell szabadulnod az efféle gyenge nézetektől.

– Hát gyengeség az, ha halandók felől kérdezek?

– Az a gyengeség, ha *érzel irántuk* valamit – javított ki Bade.

Némaságot kényszerítettem magamra, és csak néztem, ahogy levett egy pajzsot a tartóról. De hallottam, hogy a bajsza alatt motyog – „Kohó, adj erőt!” –, ahogy visszatért hozzám, az egyik kezében karddal, a másikban egy kerek, fából készült pajzsral.

– Mit akarsz, azt, hogy szeressenek, vagy azt, hogy féljenek? – kérdezte.

A kérdése meglepett, így haboztam, mielőtt feleltem volna rá.

– Azt, hogy féljenek.

– Nem hangzol meggyőzőnek.

– Azt akarom, hogy *féljenek* – mondtam, megvillantva a fogamat.

– Helyes. – Bade egy hosszú pillanatig csak nézett engem.

– Azt akarod, hogy megfélekedzenek rólad, hogy a nevedet az istenek, csakúgy, mint a halandók, szégyenteljes módon kitöröljék a krónikákból, vagy azt akarod, hogy emlékezzenek rád?

– Azt akarom, hogy emlékezzenek rám.

– Akkor arra kell vágynod, hogy mindenek felett erőssé és rettentővé válj. A varázserődnek és a halhatatlanságodnak olyan dolgokká kell lenniük, amelyeket semelyik másik istenség sem merészel ellopni tőled. Most pedig fogd a pajzsot! Amint magabiztosan bánsz vele, folytatjuk a fegyverekkel.

Átvettem a pajzsot, aminek súlya megdöbentett. Majdnem a földre rántott, vékony karom pedig megfeszült, ahogy kezeimet a bőrhurkokba dugtam, úgy emelve magam elé a pajzsot, ami reméltem, daliás igyekezetnek számít.

– Tartsd csak szépen! Igen, úgy ni. – Bade finoman megigazította a pajzsot, hogy annak felső íve takarja a számat, míg az alja védje a bordáimat.

– Olyan furcsa érzés – vallottam be.

– Minekutána amúgy is a gyenge pontoknál tartottunk – Bade mintha meg sem hallotta volna, amit mondtam –, két dolog van, amit igazán védened kell, de csak az egyik vethet véget a halhatatlanságodnak. Ezek az elméd és a szíved. Az, hogy melyikből válik a törésvonalad, rajtad múlik. Az, hogy ez elhozza-e majd a végedet, attól függ, milyen jól ismer téged az ellenséged, és hogy helyes pontra mér-e csapást. – Bade megütögte a pajzsot előbb közvetlenül a nyakamnál, majd pedig a szívemnél, amibe a fa beleremegett. Reszkettem, alig bírtam megtartani. – Szerinted neked melyik a gyengébb pontod, Matilda? Az elméd vagy a szíved?

Azt akartam mondani, hogy *az elmém*, mert a kettő közül az tűnt kevésbé károsnak. Azonban a szó a torkomon akadt.

Lenyeltem, mire aztán zsarátnok módjára izzott a mellkasomban, majd így feleltem:

– A szívem.

– Hmm. – Csak egy elnyújtott morgás volt, mint a mennydörgés, azonban úgy hangzott, mintha Bade egyetértene velem. – És szerinted az enyém melyik?

– Az elméd.

– Biztos vagy te ebben?

– Igen. Te vagy a háború istene.

– És az összecsapásokban nincs szív? Semmi érzés, semmi érzelem?

A kérdései nyomán bizonyosságom megingott. A homlokom tétován ráncba szaladt.

– Ha azt tervezed, hogy megölsz, hogy ellopd a varázserőmet – folytatta –, akkor jobb, ha tudod, melyik a gyengém, mivel csak *egyszer* lesz részed a meglepetés erejében. Most pedig emeld meg a pajzsodat, és véd meg magad tőlem!

Meglendítette a kardot, és bár tudtam, hogy ez következik, nem álltam rá készen.

Hátrarándultam, elveszítettem az egyensúlyomat, és úgy a padlónak csapódtam, hogy abba beleremegetek a csontjaim. A pajzs megütötte a lábszáramat, de alábújva sikerült megakadályoznom, hogy lecsússzon a karomról.

– Állj fel! – mondta Bade, ahogy odanyújtotta nekem a karját. – Próbáld újra!

Engedtem, hogy felhúzzon, majd ismét meglendítette a kardját. Ezúttal megvédtem magam, azonban Bade így is a fejét rázta.

– Csak a szívedet véded.

– De hát az a törésvonalam – érveltem.

– Igen, és ha csakis azt óvod, akkor tudni fogom, hogy az a gyengéd. Védj mindkettőt! A torkodat, a mellkasodat. Hadd merengjek, hadd kételkedjek! Tartsd magasabbra a pajzsot! *Magasabbra, Matilda!*

En igyekeztem, de az, hogy az ajkammal egy vonalban tartsam a pajzsot, kimerített, miközben Bade, bár mindössze gyengéd és könnyű vágásokkal támadott, kérlelhetetlen volt. A levegőt hamarosan már nem a forró vas és a kohóból felszálló füst illata töltötte meg, hanem valami olyan édes aroma, mint az érett, eltaposott gyümölcs.

Lepillantottam.

Hála a sorozatos eséseimnek, a bőr felszakadt a térdemen. A lábszáram le volt horzsolva. Istenvérem lomha, ragyogó patakokként folyt végig a lábamon, bemocskolva a szandálomat. A sziklapadlót aranyszín lábnyomok pettyezték.

– Akkor hát befejezted? – szólt Bade. – Ez minden, amit tudsz?

A jobb kezemet ökölbe szorítottam. A körmöm – ami hosszú, hegyes, és halovány kék színű volt – veritéktől sikamlós tenyerembe mélyedt.

Ha valaha is bármi kétely lett volna a törésvonalamat illetően, az mostanra elillant. Egy pillanatra megadva magamat az érzelmeimnek Bade lába elé hajítottam a pajzsot. A bőröm átforrósodott, csillogott. A szemem izzott, mint a zsarátnok, ahogy sarkon fordultam, és kirohantam a folyosóra, bele a derékmagas ködbe.

Ha az ár időközben ennyit emelkedett, akkor minden bizonytalanság elment már el. Órákon keresztül küzdöttem, erőlködtem, és hittem magam gyengének a pajzs alatt.

Bade a nevemet kiáltotta. Egyszer, kétszer. Először mintha szórakoztatta volna, amit tettem, de aztán a hangja olyan lett, mint a dobpergés, aggodalmasan üldözve engem.

Elmenekültem előre, fel a kanyargó lépcsőkön. Ékköves boltívek alatt futottam át, követve a rubintok ösvényét, amelyeknek a helyét hamarosan peridot vette át. Az ékkövek so-

hasem hazudtak, sohasem változtak. Még ha le is szüretelték őket a sziklákról, visszánőttek, mint az elhullatott tejfogak. Az Alanti klán előre kijelölt határait jelezték, és bár éppen ismeretlen járatokon futottam keresztül, ismertem a kövek térképét. A peridot nyugat felé mutató ékkő volt, ami aztán majd a topázhoz, az északnyugati kőhöz vezet, a topáz meg a holdkőhöz, ami a birodalom északi végében lévő otthonomat jelezte.

Az eufória hulláma járt át, ahogy rádöbbsentem, korábban még sohasem jártam egyedül a folyosókon.

Ez a szabadság úgy megrészegített, mint a bor, mire apró kis kacaj bukott ki belőlem, ahogy elértem anyám rejtékének ajtaját. A szemöldököfán sorakozó holdkövek lágy ragyogással köszöntöttek, mintha örültek volna, hogy látnak. Ahogy megérintettem a vaskilincset, az elvarázsolt zár megismerte a kezem, mire az ajtó suttogva feltárult.

Szinte suhantam be a tűzvilágos kamrába, hogy aztán rögvest meg is torpanjak.

Anyám nem volt egyedül.